

ikke sammen. Jeg tør ikke paastaa, at Landet er i en ualmindelig gunstig økonomisk Situation, men hvis man virkelig skulde benytte Statskassens Stilling som Maalestok for, hvordan Stillingen er i Landet, saa det sørgeligt ud for Landets Borgere. Saadan er det heldigvis ikke. Jeg er heller ikke enig i, hvad Regeringen — jeg synes ved alt for mange Lejligheder — har gjort, naar der har været Tale om at stille Forslag om Nedsættelser paa Finansloven eller om at nægte at gaa med til et eller andet Ønske, nemlig stadig væk at henvide til den daarlige finansielle Situation. Jeg mener derfor, at jeg har Lov til at sige, at for mit Vedkommende gælder denne Henvisning til den daarlige øjeblikkelige finansielle Situation aldeles ikke. Jeg gad vidst, hvad man havde sagt, hvis Spørgsmaalet om de mange Jernbanelove, vi vedtog for to Aar siden, var bleven knyttet sammen med den daarlige finansielle Situation. Er der nogen, der mener, eller mente nogen den Gang virkelig, at de mange Millioner, mellem 50 og 100, som ville medgaa til Bygningen af de Jernbaner, der bleve vedtagne ved Loven af 27. Maj 1908, skulde kunne afholdes af Statskassen og de paagældende Kommuner, uden at der blev optaget Laan til dem? Nej, selvfølgelig, vi have været klare over, at den Mængde Jernbaner, som skulde bygges i Løbet af 10—15 Aar, kun kunde bygges, at de Udgifter kun kunde afholdes, ved at man optog ret betydelige baade Stats- og Kommunelaan. Men nu spørger jeg, er der nogen, der mener, at Stillingen er saadan, at vi ikke kunne laane de 8 Mill. Kr. mere, som høre til for at bygge denne Bro? Nej, selvfølgelig, vi kunne lige saa godt laane de 8 Mill. Kr. mere. Derfor kommer jeg tilbage til, hvad jeg sagde ved Sagens første Behandling, at hvis man er klar over, at vi skulde have denne Bro, er det ufornuftigt at udsætte det. Det er ufornuftigt af Hensyn til, at det er en dyr Drift at blive ved med Færgerne, og at Driften vil blive billigere, naar vi faa Broen, har selv det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. T. Nielsen) maattet indrømme, om han end paastaar, at den Forrentning, man vil kunne faa, bliver mindre, end Statsbanerne have beregnet. Selve dette, at Driften er dyr og bliver billigere, naar vi faa Broen, opfordrer til at gaa til Anlægget af Broen snarest muligt, vel at mærke, hvis man har den Opfattelse, at vi skulde have den i Løbet af de nærmeste Aar. Hvis man, som det ærede Medlem fra Horsens Landkreds me-

ner, at vi slet ikke skulle have den, skulle vi selvfølgelig ikke anvende disse Millioner. Og hvis det er en uøkonomisk Anvendelse af Pengene, er det akkurat lige uforsvarligt at anvende dem, hvad enten Statskassen i Øjeblikket har en daarlig eller god finansiell Stilling, for man skal, selv om man har rigelig med Penge i Statskassen, selvfølgelig aldrig give Pengene en uøkonomisk Anvendelse.

Men foruden dette er der ogsaa det Hensyn, som jeg havde Lejlighed til at fremhæve ved første Behandling, men vil gentage her, at hvis vi ere klare over, at vi skulde til denne Bro, saa er det fra Statskassens og Lovgivningsmagtens Side klogt at sætte saa meget Arbejde som muligt i Gang paa de Tidspunkter, hvor der fra privat Side nødvendigvis maa holdes igen, fordi hele den økonomiske Stilling, Nedgangen, Depressionen i Forretnings- og Erhvervslivet medfører, at der ikke kan blive saa megen Beskæftigelse for en stor Del af Befolkningen. Ogsaa af de Grunde finder jeg derfor, det vilde være overordentlig ønskeligt, om man kunde faa Sagen gennemført i Aar.

Endelig sagde det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. T. Nielsen), at det var da en Selvfølge, at det maatte medføre, at vi ikke gik saa hurtigt frem med Bygningen af de mange Jernbaner, som hvis vi havde disse 8—9 Millioner og kunde anvende dem udover, hvad vi ellers kunne anvende. Ja, men jeg gør opmærksom paa, at for de private Jernbaners Vedkommende er det ligefrem i Loven fastslaaet, ikke just hvor meget der kan anvendes — for der kan anvendes alt, hvad der er nødvendigt, hvis det kan blive bevilget —, men at der ikke kan gives Koncession til mere end fire om Aaret, saa selv om vi ikke gaa til Anvendelse af disse 8—9 Millioner, kan der, hvis man ikke forandrer Loven, ikke af Ministeriet gives Koncession paa Anlæg af mere end fire private Jernbaner. Saa er der Statsbanerne. Jeg gør opmærksom paa, at for Statsbaneanlægenes Vedkommende er der en Grænse for, hvor meget man kan anvende om Aaret, medmindre da man vil, hvad jeg kalder gaa udenom Lovens Bestemmelser og sætte alle eller flere af de i Loven omhandlede Jernbaner under Arbejde samtidig. Saa er det Arbejde, der kan udføres, jeg vil ikke just sige ubegrænset, men i hvert Fald ikke saa begrænset, som hvis man holder sig til det, der var Lovens Forudsætning og for Resten ogsaa fremgaar af dens Ordlyd, at man først